El bisbe que creia en el periodisme

La figura, la trajectòria, l'acció pastoral, el servei a l'Església i a la comunitat del bisbe Jaume seran de ben segur glossades com es mereixen, per plomes especialitzades. Com sigui que la nostra feina és el periodisme, podem afirmar, amb coneixement de causa, que Mons. Camprodon, creia en aquesta professió:

«S'ha dit que el periodista és el mestre dels nostres temps. Jo hi posaria també totes aquelles persones que treballen en els mitjans de comunicació social: el periòdic, la ràdio, la televisió, el cinema...», escriu al Full Parroquial, de fa més de quaranta anys (30 de maig 1976).

Aquesta confiança en el els mitjans i fins en els professionals, la va mantenir en el decurs de la seva llarga vida. Tal volta per haver reblat la seva formació a l'Institut Catòlic de París. Traduí aquesta actitud fent-se present ja des del mes d'abril de 1974, setmanalment i bàsicament en català, a les pàgines d'aquesta publicació, modesta si es vol, però d'una difusió que ja voldrien assolir moltes de les que pretenen un abast més universalista.

Però el bisbe anà més enllà en la «predicació» des dels mitjans actuals: impulsà la creació de la revista diocesana El Senyal, que ja s'apropa al seu número 200, potencià la programació radiofònica i la seva empenta s'ha seguit amb els mitjans que des de la TV arriben a les tecnologies més avançades. «Voldria dir-vos encara moltes coses; però si a Déu plau, ja tindrem temps per dialogar». Ho deia en el seu primer missatges als diocesans. Certament hem tingut temps. Primer amb més d'un quart de segles de titular de la seu de sant Narcís i, després, en la seva discreta però fidel companyia.

La seva atenció es fixava naturalment en els fets i situacions de l'Església, especialment de la que és a Girona, però no s'oblidava de la vida de la societat civil. Un repàs a les seves homilies de la Missa de Sant Narcís ens ho demostra: des d'esmentar la conquesta del cim del Kangchenjunga per muntanyencs gironins (1986), l'exposició «L'època de les Catedral al Museu d'Art» (1988), els dos segles de la inauguració de la capella del patró de la diòcesi i de la ciutat (1992) i el seguit de treballs de restauració de la basílica.

La seva obra periodística i literària quedaria recollida en el llibre El poble del Parenostre, avui perfectament introbable. Ens adonem que la trajectòria pastoral contenia una profunda cultura que traspuava en la seva obra: les fites literàries com ara els centenaris deJosep Pla o d'Antoine de Saint-Exupéry, la memòria de Carles Cardó i d'autors més localistes comPrudenci Bertrana o Narcís Comadira puntejaven els seus textos.

Una atenta lectura d'aquests escrits també ens permet endevinar actituds personals. Dos exemples: en fer memòria del cardenal Vidal i Barraquer recordava que el president de la República, l'any 1935, li oferí la Gran Creu d'Isabel la Catòlica. L'eclesiàstic va respondre que per adornar el pit, en tenia prou amb la creu pectoral, que tantes coses diu a un bisbe. El bisbe Jaume, no acceptà la Creu de Sant Jordi que li oferíJordi Pujol. Un segon punt, quan reivindicava com un dret humà el de la mort : «Deixeu-me morir en claredat de cap, voldria donar aquest pas amb plena consciència».

Moltes gràcies per tantes coses, bisbe Jaume.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/12/28/bisbe-que-creia-periodisme/821159.html?utm_source=rss